

PARAULES DE VIDA

Setmana Santa, memorial d'actualització

D'una forma més intensa que mai, a Setmana Santa som cridats no només a recordar el que Jesús va viure a la ciutat de Jerusalem fa ja molts anys sinó a revivre-ho fent-ne memorial d'actualització al nostre temps i circumstàncies.

El gest didàctic de Jesús entrant a Jerusalem *muntat humilment en un ase* és la posada en escena de la profecia de Zacaries (9,9): *Ciutat de Sió, el teu rei fa humilment la seva entrada muntat en una somera, en un pollí, fill d'un animal de càrrega.*

Presentar l'escena com entrada triomfal és desafortunat perquè no reflecteix la realitat de l'esdeveniment. Jesús, el

Messies, sí és amo i senyor, però exerceix el senyoriu procurant-se no *un cavall* (animal de poderosos i per a la guerra) sinó *un pollí* (animal dels senzills i per a la feina).

Aclarit el caràcter humil del Messies Jesús, la gent pot *estendre els mantells pel camí* en senyal d'homenatge i aclamar la seva reialesa: *Hosanna al Fill de David. Beneït el qui ve en nom del Senyor!*

Aclamació que xoca amb el fet que també a Jerusalem, referint-se al mateix Jesús, pocs dies després *el poble cridarà: Fora! Crucifica'!* Tot un avís pels qui avui aclamem joiosos: *Hosanna al Fill de David! Beneït el qui ve en nom del Senyor!*: No renequem, germans, de l'aclamació d'avui!

A Setmana Santa proclamem i meditem dues visions de la Passió: Diumenge de Rams, amb l'evangelista Mateu, meditem la Passió de Jesús vis-

ta més aviat com l'obra del Pecador en què Jesús n'és la víctima.

És la víctima de les insídies del Maligne i paradoxalment és el protagonista del Pla Redemptor de Déu perquè, *essent de categoria divina, es va fer no res i s'abaixà fins acceptar una mort de creu* (Fl 2,6s).

El Dijous Sant celebrem la Pasqua cristiana en clau d'agraïment al seu triple regal testamentari: la Institució de l'Eucaristia, Memorial de l'amor del Senyor; la Institució del Sacerdoci Ministerial al servei d'un Poble de germans; el Manament de l'Amor com a proposta suprema per a tothom qui vulgui seguir les petjades del Mestre Jesús.

No perdem la memòria agraïda de l'amor de Déu! Perquè de la memòria en ve l'agraïment i d'aquest l'obediència fidel; però de l'oblit en ve el desagraïment i d'aquest, la desobediència infidel.

L'any 55 (data de redacció de 1Co), en el testimoni més antic que tenim del Sant Sopar, sant Pau recorda als *germans* de Corint que els ha transmès una *tradició* que *ve del Senyor* i que la Comunitat celebra *cada diumenge* (1Co 16,2). La *tradició* del Memorial eucarístic, arrelada en el mateix Jesús, és ferment de vitalitat eclesial des de bon començament.

El Divendres Sant, amb l'evangelista Joan, meditem la Passió des de l'òptica del Pla de Déu. La visió teològica de Joan sobre la Passió de Jesús destaca tres grans veritats: a) la mort de Jesús és la prova suprema del seu *amor fins a l'extrem* perquè *ningú no té un amor més*

gran que el qui dona la vida pels seus estimats (15,13); b) la Passió és la culminació de tot un estil de vida de qui, *havent estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem* (13,1); c) la Passió i Mort és opció lliurement assumida per Jesús que pot dir: *La vida ningú no me la pren. Soc Jo qui la dono lliurement* (10,18).

Per això en la Celebració de la Mort de Jesús del Divendres Sant és quan adorem la Creu com el lloc i moment en què l'amor del Senyor arribà al cim: Besar la Creu de Crist és estimar agraïts l'amor que Déu ens hi demostrà en ella.

Visquem santament el memorial d'actualització que sobretot la Litúrgia ens ofereix aquests dies sants tot pregant esperançadament a l'espera de cantar l'Al·leluia de la Resurrecció.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesà

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Tan sols pensar en l'altre

Quan Jesús ens proposa l'ideal de l'amor: estimar els enemics, ens proposa el llistó tan amunt que després ens costa posar el límit per sota a aquest sostre infinit per estimar. I acabem quedant-nos en la nostra imperfecció de l'amor. Si ens costa estimar a tothom, fins a l'enemic, comencem per la fórmula més fàcil: «pensa en l'altre, no només en tu sol».

Certament que és un mínim, però molt sovint no arribem ni a això. A tall d'exemple. Arribes amb el cotxe per aparcar i tens molts llocs arran de vo-

lera. Et pares a calcular que davant o darrera teu hi han de cabre més cotxes? Potser et penses que només hi has d'aparcar tu? I quan t'estàs rentant les dents o esbaldint els plats, t'adones que si vas obrint i tancant l'aixeta acabes fent servir una quarta part de l'aigua que gastaries? Te n'adones que quan regues les plantes del balcó a les dotze del migdia estàs mullant les persones que passen per sota? I quan surts a fumar, ja sigui al teu balcó o a la terrassa del bar, tens al teu costat persones que els fa mal respirar el fum per-

què tenen asma? I aquell clàssic detall, gairebé en extinció, de deixar el seient per permetre que s'hi assegui aquella persona que realment necessita esperar-se asseguda?

Hem viscut un temps que se'ns ha convidat a fer coses pensant en els altres: la pandèmia de Covid. Però lluny queda aquell petit gest de portar posada la mascareta quan estaves davant d'una altra persona. No hem après res quan, sabent que estàs constipat, o que tens grip declarada i, ja no diem si tens Covid assenyalada pel test, conti-

nues sortint al carrer i sabent de cert que això mateix que tu tens ho encomanaràs al del costat.

El camí per aprendre a estimar comença en deixar-li lloc a l'altre i que res del que jo digui o faci molesti a qui tinc al costat. No podem deixar de viure ni un sol instant sense la consciència que no vivim sols i que els altres necessiten ser estimats per mi. És així com l'altre passa a ser més important que jo. La gran lliçó del Mestre quan va donar la vida per mi.

Valentí Alonso i Roig

PALABRAS DE VIDA

Semana Santa, memorial de actualització

De una forma més intensa que nunca, en Semana Santa somos llamados no solo a recordar lo que Jesús vivió en la ciudad de Jerusalén hace ya muchos años sino a revivirlo haciendo memorial de actualización a nuestro tiempo y circunstancias.

El gesto didáctico de Jesús entrando en Jerusalén, *humilde, montado en una borrica* es la puesta en escena de la profecía de Zacarías (9,9): *¡Salta de gozo, Sión; alégrate Jerusalén! Mira que viene tu rey, justo y triunfador, pobre y montado en un borrico, en un pollino de asna.*

Presentar la escena como entrada triunfal es desafortunado porque no refleja la realidad del acontecimiento. Jesús, el Mesías, sí es amo y señor, pero ejerce el señorío procurándose no un caballo (animal de poderosos y para la guerra) sino un pollino (animal de los sencillos y para el trabajo).

Aclarado el carácter humilde del Mesías Jesús, la gente puede *alfombrar el camino con sus mantos* en señal de homenaje y aclamar su realeza: *¡Hosanna al Hijo de David! ¡Bendito el que viene en nombre del Señor!*

Aclamación que choca con el hecho de que también en Jerusalén, refiriéndose al mismo Jesús, pocos días después el pueblo gritará: *¡Sea crucificado!* Todo un aviso para los que hoy aclamamos gozosos: *¡Hosanna al Hijo de David! ¡Bendito el que viene en nombre del Señor!* ¡No renegemos, hermanos, de la aclamación de hoy!

En Semana Santa proclamamos y meditamos dos visiones de la Pasión: El Domingo de Ramos, con el evangelista Mateo, meditamos la Pasión de Jesús vista más bien como la obra del Pecado en la que Jesús es la víctima.

Es la víctima de las insidias del Maligno y paradójicamente es el protagonista del Plan Redentor de Dios porque, *siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz (Fl 2,6s).*

El Jueves Santo celebramos la Pascua cristiana en clave de agradecimiento en su triple regalo testamentario: la Institución de *la Eucaristía*, Memorial del amor del Señor; la Institución del *Sacerdocio Ministerial* al servicio de un Pueblo de hermanos; *el Mandamiento del Amor* como propuesta suprema para todo el mundo que quiera seguir las huellas del Maestro Jesús.

¡No perdamos la memoria agradecida del amor de Dios! Porque de la memoria viene el agradecimiento y de este la obediencia fiel; pero del olvido viene el desagradecimiento y de este, la desobediencia infiel.

El año 55 (fecha de redacción de 1Co), en el testimonio más antiguo que tenemos de la Santa Cena, san Pablo recuerda a los *hermanos* de Corinto que les ha transmitido *una tradición que procede del Señor* y que la Comunidad celebra *cada domingo (1Co 16,2)*. La tradición del Memorial eucarístico, arraigada en el mismo Jesús, es fermento de vitalidad eclesial desde el principio.

El Viernes Santo, con el evangelista Juan, meditamos la Pasión desde la óptica del Plan de Dios. La visión teológica de Juan sobre la Pasión de Jesús destaca tres grandes verdades: a) la muerte de Jesús es la prueba suprema de su *amor hasta el extremo* porque *nadie tiene un amor más grande que el que da la vida por sus amigos (15,13)*; b) la Pasión es la culminación de todo un estilo de vida de quien, *habiéndolo amado a los suyos que estaban en el mundo, los amó hasta el extremo (13,1)*; c) la Pasión y Muerte es la opción libremente asumida por Jesús que puede decir: *Nadie me la quita (la vida), sino que yo la entrego libremente (10,18)*.

Por eso en la Celebración de la Muerte de Jesús del Viernes Santo es cuando adoramos a la Cruz como el lugar y momento en el que el amor del Señor llegó a la cumbre: Besar la Cruz de Cristo es amar agradecidos el amor que Dios nos demostró en ella.

Vivamos santamente el memorial de actualización que sobre todo la Liturgia nos ofrece estos días santos rogando esperanzadamente a la espera de cantar el Aleluya de la Resurrección.

José Luis Arín Roig
Administrador diocesano

Una bella consagración

El sábado 11 de febrero, festividad de la Virgen de Lourdes, en la Parroquia de San Bartolomé un buen grupo de fieles, impulsados por el amor a María, se consagraron a su Inmaculado Corazón despojándose de sus pecados para que Ella, la Reina de la Paz, tomara posesión de su ser teniendo por testigo al párroco Mn. Carlos.

Es un compromiso de amor. Un testimonio de entrega y confianza con la Madre. Cada uno de quienes se consagraron testimoniaba que quiere caminar con ella, María, el día a día de su existencia, porque se sabe necesitado. Y es tanta la seguridad —simbolizada en este acto con la pulsera y el escapulario— que se le ofrende la vida: la pasada, la presente y hasta la futura en un acto de total confianza.

Un acto grande, sencillo, humilde, profundo, donde lo mejor de todo es lo que cada uno le ha dicho en el silencio fecundo de la oración.

Felicidades a quienes dieron este paso adelante, y gracias por vuestro testimonio.

La Madre sabe alimentar la perseverancia en ese acto libre por regalarse al Señor por medio de su obra maestra de la creación.

Felicidades, muchas felicidades, pues con la mochila de la consagración se anda mejor el camino.

Manuel Ferrer

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «El dolç cant de la creació ens convida a practicar una espiritualitat atenta a la presència de Déu en el món natural, conscients que totes les coses van ser fetes per mitjà de Crist i sense Ell no es va fer res de tot el que existeix (Jn 1,3)» (6 de setembre).

@Pontifex_es: «Déu actua a través d'esdeveniments no programables i fins i tot de contratemps. Demanem al Senyor que ens envii el seu Esperit perquè ens ajudi a discernir i a reconèixer la seva presència fins i tot en les situacions imprevistes i doloroses de la nostra vida» (7 de setembre).

@Pontifex_es: «Davant tots els escenaris de guerra del nostre temps, els demano que siguin constructors de pau. Preguem junts per la reconciliació i la concòrdia. Encomanem a la Mare de Déu les víctimes de totes les guerres, especialment la benllogada població ucraïnesa» (7 de setembre).

@Pontifex_es: «La crida evangèlica "Converteixin-se, perquè el Regne dels Cels és a prop" (Mt 3,2) convida a una nova relació amb Déu, i també a una relació diferent amb els altres i amb la creació. Custodiar l'obra de Déu és part essencial de la vida cristiana» (9 de setembre).

Festa diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes

El diumenge 19 de febrer, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la nostra diòcesi de Tortosa celebrà la seua festa. Procedents de diferents parts del Bisbat: Tortosa, Benicarló, Vinaròs, Terra Alta, Ribera d'Ebre, Delta i Amposta ens vam reunir a les 11 h a la Catedral per celebrar l'Eucaristia, presidida per l'administrador diocesà, Il·lm. José Luis Arín Roig.

El president de l'Hospitalitat de Lourdes, Francisco Gisbert, va fer la monició d'entrada i saludà tots els participants. El lema pastoral de Lourdes d'aquest any és: «Digues als sacerdots que facin una capella i que vinguin en processó». Estem cridats a treballar la terra i sembrar la llavor, tenint sempre present que la collita pertany al Senyor. A continuació, Mn. Arín va fer una pregària i beneí la nova imatge de la Mare de Déu de Lourdes. Després de cantar el *Glòria*, alguns membres de l'Hospitalitat van fer les lectures.

Mn. José Luis Arín ens va fer l'homília i ens recordà que per a Déu la malaltia no és situar una persona fora del camí, ja que la malaltia forma part del conjunt de fills de Déu, i inclús pot

ajudar a descobrir tresors amagats, com la bondat. Vivim la vida com un regal de Déu i, especialment, hem de viure-la com a germans necessitats, perquè Déu els ha posat sempre en la preferència.

A continuació vam fer les pregàries pròpies del dia i algunes especialment pels malalts. Mn. Jordi Centelles, en el moment de pregar pels difunts, va

tenir presents tots els qui han passat a la Casa del Pare des de l'últim pelegrinatge a Lourdes. En acabar l'Eucaristia, Mn. Arín va fer l'exposició del Santíssim i vam cantar *Pange lingua gloriosii* i tots vam anar en processó pel claustre acompanyant el Senyor. L'administrador diocesà donà la benedicció primer als malalts i després a tots els fidels. Aquest any celebrem

els quaranta anys del nostre pelegrinatge a Lourdes i en aquest acte senzill volem fer un agraïment a les persones que ho van fer possible.

Amb el cant *Ave de Lourdes* finalitzà la celebració de l'Eucaristia, però vam continuar la festa amb un dinar de germanor com cada any.

Maria Joana Querol Beltrán

Adoració de la creu a l'iniciar el camí quaresmal

El passat divendres de la Setmana de Cendra, les parròquies de Sant Joan Baptista del Lligallo del Gànguill, Sant Jaume de Camarles i Sant Miquel de la Cava, Deltebre, ens vam trobar a la Parròquia de Camarles per realitzar les tres comunitats juntes la pregària d'Adoració de la Creu.

Amb temps de silenci, meditació per mig de la Paraula de Déu i altres textos, vam pregar tenint el Crucificat al centre de la nostra oració. A la llum de la Paraula de Déu, agraïem al Senyor la seva generosa entrega fins a la mort, deixant-se clavar a la creu, reconeixiem amb humilitat els nostres

pecats i vam demanar al Senyor que en aquest temps quaresmal ens aju-

di a ser conscients de la crida que el Senyor ens realitza a carregar-nos les

nostres creus de cada dia amb fortalesa i seguir-lo.

Un dels moments de més intensitat i intimitat amb el Senyor, va ser el moment on cadascú personalment s'acostava a la imatge de Crist crucificat per agenollar-se, pregar i presentar-li aquelles coses que portava en el seu cor. Una bona experiència de pregària, de comunió, en començar aquest camí de conversió cap a la Pasqua.

Repetirem l'experiència de trobada el mes de març amb el recés de Quaresma entorn a les 24 h de Pregària pel Senyor a la Parròquia de Sant Miquel.

Mn. Joan Guerola

AGENDA

► **Dilluns 3**, Catedral, a les 11.30 h, Missa Crismal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns Sant (lit. hores: 2a setm.) [Is 42,1-7 / Sl 26 / Jo 12,1-11]. Sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Nicetas, abat.

4. ■ Dimarts Sant [Is 49,1-6 / Sl 70 / Jo 13,21-33.36-38]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ Dimecres Sant [Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Vicenç (o Vicent) Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València; santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. □ Dijous Sant [Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jo 13,1-15]. Sant Marcel·lí, màrtir; sant Guillem, abat.

7. ■ Divendres Sant [Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jo 18,1-19,42]. Sant Joan Baptista de La Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev., fund. Germans de les Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ Dissabte Sant. Sant Joan d'Oranyà, monjo premonstratès; santa Macària, vg.

9. □ Diumenge vinent, Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores pròpia) [Vetlla: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Mt 28,1-10. Missa del dia: Fets 10,32a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jo 20,1-9 (o bé: Mt 28,1-10). A la missa vespertina, l'Evangeli pot ser: Lc 24,13-35]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria.

Diumenge de Rams o de la Passió del Senyor (A)

COMENTARI

Jesucrist es feu obedient fins a la mort, per això Déu l'ha exalçat

Aquest diumenge ve marcat sobretot pel contrast entre la primera part, entrada triomfal de Jesús a Jerusalem i la segona part, la passió del Senyor que llegim a l'evangeli. De fet aquest també és el títol d'aquest diumenge: «Passió del Senyor». La celebració d'avui destaca pel dolor, pel sofriment, per la passió, tot i començar amb una entrada triomfal. La mateixa entrada a Jerusalem porta el segell de la humilitat: *Mira, el teu rei fa humilment la seva entrada, muntat en una somera, en un pollí...* no entra muntat en un cavall en actitud abassegadora i triomfal; és una entrada senzilla i humil. És la humilitat (en el sentit més profund) de la que parla la segona lectura: *Jesucrist que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau.* Era Déu però no es va voler manifestar com a tal sinó amb abaixament i humiliació fins a la mort: *s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu*, la més ignominiosa de totes. Ho veiem a la passió: la traïció d'un dels seus deixebles, la negació de l'altre, la fugida de tots: els assots, l'haver de carregar la creu, ser crucificat i ser-ho enmig de dos bandolers, els insults dels qui passaven, la sensació d'abandó de tots: *Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?*... Ha assumit tot el dolor dels homes, el sofriment de tants innocents... Ho ha fet per sentir-se germà de tots els homes, per fidelitat a la seva missió, per obediència al Pare. en definitiva per amor. Per això tota la Setmana Santa acaba no el Divendres Sant sinó el dia Pasqua, la gran festa de tots els cristians. El Crist ressuscitat ens dona a tots la vida, la llibertat plena, la salvació per sempre. L'amor només pot desembocar en la vida, no en la mort. Per això Setmana Santa és contemplar (sobretot), més enllà del dolor i del sofriment, l'amor de tot un Déu capaç de donar la seva vida per tots nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrancaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu (Mt 26,14-27,66) (Fragment final)

Arribaren a un indret anomenat Gòlgota, que vol dir lloc de la Calavera. Li oferiren una beguda de vi barrejat amb fel; ell el tastà, però no en volgué beure. Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. I s'assegueren allà per fer la guàrdia. Sobre el seu cap, havien posat escrita la causa de la seva condemna: «Aquest és Jesús, el rei dels jueus.» Dos bandolers foren crucificats juntament amb ell, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra.

Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aires de mofa i deien: «Tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix; si ets el Fill de Déu, baixa de la creu.»

També se'n burlaven els grans sacerdots amb els mestres de la Llei i els notables. Deien: «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix! Ell que és el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i creurem en ell. Confiava en Déu: que l'alliberi, doncs, si tant se l'estima, ell que deia: Soc Fill de Déu.»

Els bandolers que havien estat crucificats amb ell també li feien els mateixos retrets.

Des del migdia fins a mitja tarda s'estengué una foscor sobre tota la terra. Cap a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: «Eli, Eli, lema sabactani?» Que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?»

Alguns dels qui eren allí deien: «Ara crida Elies.» Un d'ells anà corrents a prendre una esponja xopa de vinagre i la posà al capdamunt d'una canya perquè begués. Però els altres li deien: «Deixa'l estar. A veure si ve Elies a salvar-lo.»

Jesús tornà a cridar amb tota la força i expirà.

En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix, la terra tremolà, les roques s'esberlaren, els sepulcres s'obriren i resuscitaren molts cossos dels sants que hi reposaven; després de la resurrecció de Jesús sortiren dels sepulcres, anaren a la Ciutat Santa i s'aparegueren a molts. Quan el centurió i els soldats que guardaven Jesús veieren el terratrèmol i tot el que havia passat, s'esveraren molt i deien: «És veritat: Aquest home era Fill de Déu.»

▶ Lectura de la profecia de Isaïas (Is 50,4-7)

El Señor Dios me ha dado una lengua de discípulo; para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabila el oído, para que escuche como los discípulos. El Señor Dios me abrió el oído; yo no resistí ni me eché atrás. Ofrecí la espalda a los que me golpeaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no escondí el rostro ante ultrajes y salivazos. El Señor Dios me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo Jesús, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente al ser igual a Dios; al contrario, se despojó de sí mismo tomando la condición de esclavo, hecho semejante a los hombres. Y así, reconocido como hombre por su presencia, se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo exaltó sobre todo y le concedió el Nombre-sobre-todo-nombre; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de nuestro Señor Jesucristo según san Mateo (Mt 26,14-27,66) (Fragmento final)

Cuando llegaron al lugar llamado Gòlgota, que significa «lugar del Cráneo», le dieron de beber vino con hiel. Él lo probó, pero no quiso tomarlo.

Después de crucificarlo, los soldados sortearon sus vestiduras y se las repartieron; y sentándose allí, se quedaron para custodiarlo. Colocaron sobre su cabeza una inscripción con el motivo de su condena: «Este es Jesús, el rey de los judíos.»

Al mismo tiempo, fueron crucificados con él dos ladrones, uno a su derecha y el otro a su izquierda.

Los que pasaban, lo insultaban y, moviendo la cabeza, decían: «Tú, que destruyes el Templo y en tres días lo vuelves a edificar, ¡sálvate a ti mismo, si eres Hijo de Dios, y baja de la cruz!».

De la misma manera, los sumos sacerdotes, junto con los escribas y los ancianos, se burlaban, diciendo: «¡Ha salvado a otros y no puede salvarse a sí mismo! Es rey de Israel: que baje ahora de la cruz y creeremos en él. Ha confiado en Dios; que él lo libre ahora si lo ama, ya que él dijo: “Yo soy Hijo de Dios.”»

También lo insultaban los ladrones crucificados con él.

Desde el mediodía hasta las tres de la tarde, las tinieblas cubrieron toda la región. Hacia las tres de la tarde, Jesús exclamó en alta voz: «Elí, Elí, lema sabactani», que significa: «Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?». Algunos de los que se encontraban allí, al oírlo, dijeron: «Está llamando a Elías». En seguida, uno de ellos corrió a tomar una esponja, la empapó en vinagre y, poniéndola en la punta de una caña, le dio de beber. Pero los otros le decían: «Espera, veamos si Elías viene a salvarlo.»

Entonces Jesús, clamando otra vez con voz potente, entregó su espíritu.

Inmediatamente, el velo del Templo se rasgó en dos, de arriba abajo, la tierra tembló, las rocas se partieron y las tumbas se abrieron. Muchos cuerpos de santos que habían muerto resucitaron y, saliendo de las tumbas después que Jesús resucitó, entraron en la Ciudad santa y se aparecieron a mucha gente.

El centurión y los hombres que custodiaban a Jesús, al ver el terremoto y todo lo que pasaba, se llenaron de miedo y dijeron: «¡Verdaderamente, este era el Hijo de Dios!».